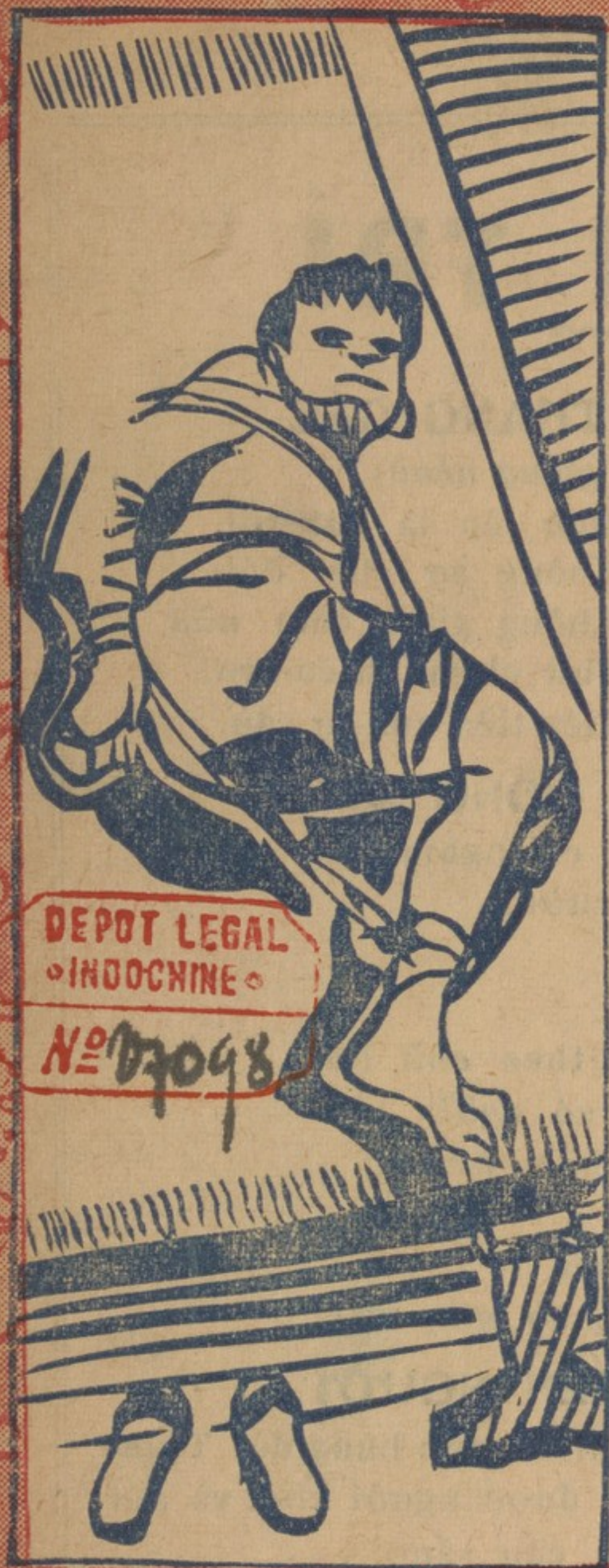

Giá : 10 xu

LÊ MINH

MỘT ĐÊM RỪNG RỘN

Tranh vẽ của Trịnh-hữu-Ngọc

SÁCH

HOA XUÂN

(36)

CỦA TUỔI TRẺ

GIẢI TRÍ

I. — Ô CHỮ THANG GÁC

(Ngang dọc giống nhau)

o	1 —	Đọc lên là hát rồi.
o o	2 —	Không sợ chết đói.
o o o	3 —	Không giam cầm nữa.
o o o o	4 —	Thứ chim phiêu-lưu.
o o o o o	5 —	Tiêu tiền quá sự cần.

II — TIẾNG ĐỒNG ÂM

Tìm một tiếng có nghĩa là :

- Một đồ dùng làm vườn.
- Một con chim.
- Sỏi đất.
- Chỉ một nước, nói theo chữ Hán.

và một tiếng có nghĩa là :

- Một vùng rộng có nhiều nước.
- Một thứ đàn.
- Một vật có chất dính.
- Một công việc làm cho giấy vải.

III. — TÌM TÊN NGƯỜI

- a) Một vị tướng trẻ nhất và anh hùng đời Trần.
- b) Một nhà văn hay chữ được người kính và nói đến luôn vì những câu sấm.
- c) Một vị quan có mưu mẹo tra án rất giỏi như Bao-Công bên Tàu, sống trong thời Lê-Trịnh.
- d) Một ông vua nước ta bị đầy dọa chết ở bên Tàu.

Xem lời giải ở trang 3 bìa sách

MỘT ĐÊM RỪNG RỌ'N

I. — SỰ LẠ LÚC 1 GIỜ 5 PHÚT SÁNG

— Cậu Tuấn! Cậu Tuấn! Cậu Tuấn!

Tiếng kêu thất thanh cùng tiếng gõ cửa rất gấp làm tôi bừng mắt. Quái lạ, ai lại gọi cửa lúc đêm khuya này, tôi lắng tai: Ở đằng sau gác, chỗ cửa cầu thang ở phía sân sau một vật gì nặng nện vào cửa rất mạnh.

Tôi vội bật đèn quay mình nhìn sang đường bên. Tuấn vẫn còn thiêm thiếp ngủ.

— Tuấn! Tuấn! giậy có người gõ cửa.

Nghe tiếng tôi gọi, Tuấn mới cựa mình, và không trả lời tôi, anh nói bằng một giọng nhè nhè ngái ngủ:

— Cái gì thế Hạnh? Vào đây.

160 Indochi
Pièce 1058

Tiếng nói bên ngoài dịu, nhưng thêm phần chắc chắn :

— Cậu mở cửa cho cháu đã.

Không đợi cho Tuấn trở giây, tôi nhẩy phắt xuống đường, chạy ra mở cửa.

Cánh cửa hé rồi mở toang : không thấy bóng một ai. Ánh đèn bấm tôi chiếu sáng lóe trên cầu thang xi-măng, rồi dội xuống sân. Không có một người nào.

Thế là nghĩa lý gì ? Tiếng người hốt hải gọi, tiếng gõ cửa, những câu vắn tắt trả lời Tuấn ở một miệng vô hình nào vừa thốt ra ?

Tôi chưa kịp tìm câu trả lời, thì trên bờ tường trắng toát, gần với nhà bên cạnh, mấy ngón tay bám vào, rồi cả bàn tay bé nhỏ. Một bàn tay nữa, một cánh tay áo trắng run run ; mấy sợi tóc ở cái đầu lóp sóp nhô lên khỏi mặt tường.

Vẫn nằm trong đường, Tuấn nói vọng ra :

— Thế nào cháu chưa sang kia à ? Cần thận đấy không thì gãy cẳng.

Thằng bé đã lên đến mặt tường. Tôi vừa giơ tay chưa kịp đỡ nó đã nhẩy thoát xuống bên cạnh rồi.

Nghe tiếng động, biết nó đã sang, Tuấn vội gọi :

— Vào đây Hạnh !

Thằng bé mạnh bạo bước vào, dưới ánh đèn nét mặt còn tái mét.

Tuấn đã trở giây ngồi ở cửa màn ; anh chỉ tay vào cái ghế bành kê gần đấy bảo Hạnh :

— Ngồi đấy cháu. Việc gì mà hốt hoảng thế nào ! Mọi ngày vẫn tự phụ là can đảm-lắm cơ mà ; hôm nay đề đầu mất cả, lại định phá cửa nhà người ta lúc một giờ sáng thế này. Nào thấy những gì kể đi !

— Cậu hãy sang bên này đã. Nhà cháu không có ai cả, đứng đây lâu cháu sợ xảy ra việc gì chẳng. Cháu gõ cửa mãi, thấy nóng ruột lại phải trở về.

Chúng tôi liền theo nó ra sân gác. Thoắt một cái thằng Hạnh nhảy mạnh, vúi tay vào mặt tường rồi nhanh nhẹn như con vượn nó tụt xuống sân gác bên kia nói sang :

— Sang đây cậu.

Theo lối đi của thằng bé, chúng tôi trèo tường lần sang nhà nó ; trong lòng tôi tấm tắc khen thằng bé mới mười hai, mười ba tuổi đã dẻo dăng nhanh nhẹn như thế.

Khi chúng tôi đã xuống tới sân gác rồi thằng bé liền dẫn chúng tôi theo cầu thang xi-măng xuống nhà dưới.

Tưởng cũng nên nói để các bạn biết rằng căn nhà của kỹ-sư Ngữ — cậu thằng Hạnh — và của Tuấn ở cạnh nhau, cùng kiểu như nhau. Hai căn đều có cầu thang gác ở sân trong đi lên. Chỉ khác một điều là bên kia kỹ - sư Ngữ ở cả gác và nhà dưới còn bên này Tuấn chỉ ở có tầng trên thôi.

Xuống tới chân thang, nhìn vào trong nhà

thấy tối om, Tuấn gắt lên bảo Hạnh :

— Sao cháu không thắp đèn lên, lại để tối thế này hử ?

— Rõ ràng khi cháu trèo sang nhà cầu đèn còn sáng kia mà !

Nói rồi nó chạy vội qua sân và không đợi tôi chiếu đèn bấm lên cho sáng, thằng bé liền đi thẳng vào căn nhà tối tìm chỗ bấm điện.

Đèn bật sáng, chúng tôi bước vào theo thằng bé, thấy nó đứng sững trong gian nhà vắng ngắt.

Nó ngẩn người rồi lẩm bầm :

— Thế là nghĩa lý gì ! Lạ thật !

Tuấn vội bước lên một bước chỉ tay hỏi :

— Làm sao ! Lúc cháu đi, cánh cửa không hé mở thế này ?

— Vâng ! Rõ ràng cháu vặn cẩn thận các chốt cửa rồi mới trèo lên gác, và cửa sổ này nữa : cháu nhớ lắm, khi nghe thấy tiếng động, cháu chạy ra mở tung cả hai cánh, nhìn theo một bóng người chạy vụt lên phía đầu phố, lúc cháu vào hã còn dễ mở. Bây giờ lại đóng chặt thế này !

— Hãy xem có suy suyển gì không đã.

Chúng tôi bảo nhau tìm kiếm khắp nhà xem có thiếu thức gì không. Tuấn đề ý, chiếu đèn bấm, xem xét kỹ lưỡng cái tủ bạc sơn xanh, cao gần tới đầu người, kê ở góc nhà, trên một cái bục thấp bằng gỗ.

Xem xét một lúc đã yên dạ rồi, Tuấn liền ra

Vội chiếu đèn bấm lên... (trang 4)

cửa, đóng chặt lại, gài then chốt kỹ lưỡng rồi quay vào nhà hỏi Hạnh :

— Nào ! Cháu thấy những gì hãy kể đi !

— Cháu đang ngủ chợt tỉnh giấc vì một tiếng động. Lúc bấy giờ đầu đã tỉnh hẳn rồi, nhưng cháu vẫn nằm yên không cử động, lắng tai nghe. Ở ngoài đường có một vật gì đang cạo cửa, tiếng gõ kêu sồn sột mỗi lúc một to. Ngay lúc ấy ở phía cửa thông ra sân cũng có tiếng cạo nổi lên nhưng sẽ hơn để trả lời. Vừa khi ấy, tiếng cạo cửa ngoài yên hẳn, một tiếng động mạnh làm cho cháu ngồi nhồm giậy. Rõ ràng có tiếng nạy cửa ngoài. Vội chiếu đèn bấm lên, cháu thấy rõ ràng một bàn tay to lớn đang thò vào tìm quả dấm cửa để vặn. Thằng trộm gan lạ : biết trong nhà có người thức nó cũng không chịu thôi ngay, tay còn dò dò tìm chỗ quả dấm. Vì thế cháu đủ thời giờ nhận thấy cái khác thường ở bàn tay ấy...

— Làm sao ?

— Bàn tay ấy có sáu ngón.

— Sáu ngón ?

— Vâng, rõ ràng sáu ngón. Cháu nhận đích xác thế. Chắc cậu đã biết một khi cháu đã cam đoan đúng thì không có tài gì sai được.

— Bàn tay sáu ngón !

Tuấn lẩm bẩm nói một mình rồi cất tiếng hỏi Hạnh :

— Thế sao nữa ?

— Cháu vùng trở giậy, vác gậy sắt chạy ra thì cánh tay ấy mới rút lại. Vội mở cửa sổ, cháu thấy thoáng bóng người chạy vụt lên đầu phố. Nhìn đến cửa thì miếng kính dày đã bị cắt ở một góc. Cháu vặn chặt các chốt rồi tìm đường lên gác gọi cậu.

— Thế thằng bếp đầu ?

— Nó ốm từ sáng, vẫn nằm rên ở trong bếp. Cháu chắc có gọi nó cũng vô ích nên mới thôi.

— Cậu Ngũ cháu bao giờ về ?

— Chắc sớm ra ngày kia mới tới nhà được.

— Trong tủ này cậu mày để nhiều tiền lắm thì phải ?

— Hình như thế vì trước khi lên đồn điền thu tiền, cậu cháu có cho gọi thợ đến chữa lại các ổ khóa và cho dầu.

— Lúc thợ đến cháu không có nhà ?

— Vâng, lúc ấy đương giờ học.

— Thôi thế đủ rồi, ra khóa cửa lại rồi đi ngủ. Mày còn dám nằm một mình chứ ?

— Vâng ạ ! Nếu có việc gì cháu lại gọi cậu.

— Được rồi, nhớ đừng ngủ say quá.

Ra tới sân, Tuấn còn quay lại, bảo Hạnh :

— Nhớ mắc giầy vào chuông điện của cậu có việc gì nguy cấp bấm vào đấy tao xuống ngay.

Trước khi về, chúng tôi còn tạt vào nhà trong xem thằng bếp thì thấy nó đương nằm há mồm ra ngủ, một giấc ngủ li bì của người ốm.

II.— SỰ LẠ LÚC 1 GIỜ 47

Tôi vừa thiu thiu ngủ, một tiếng chuông điện gắt gỏng, ròn tan, sé bầu trời yên lặng của đêm khuya. Bấy giờ tôi mới biết công dụng của cái chuông mọi ngày Tuấn vẫn treo lủng lẳng ở góc trần.

Tuấn đứng phắt dậy, ra mở cửa gác, tôi vội ra theo. Tôi nơi tôi đã thấy anh ngồi ở trên mặt tường. Khi thấy tôi vịu tay chực leo sang theo, anh liền đề một ngón tay trên ra hiệu bảo im tiếng, rồi nhẹ nhàng tụt xuống nhà Hạnh.

Vừa vịu tay nhô đầu lên khỏi mặt tường tôi chưa kịp kêu lên một tiếng báo cho Tuấn biết thì một cái bóng đã xông đến bóp cổ Tuấn vạt xuống.

Nhanh như cắt Tuấn né mình tránh và giơ tay bắt cánh tay của kẻ địch. Thoắt một cái anh đã khóa trái tay nó lại và khi tôi xuống tới sân gác, anh đã làm thế nào mà nhét được một cái khăn tay vào miệng nó rồi.

Tuấn ghé tai tôi nói nhỏ :

— Đây là miếng bắt của môn Jiu Jitsu. ⁽¹⁾

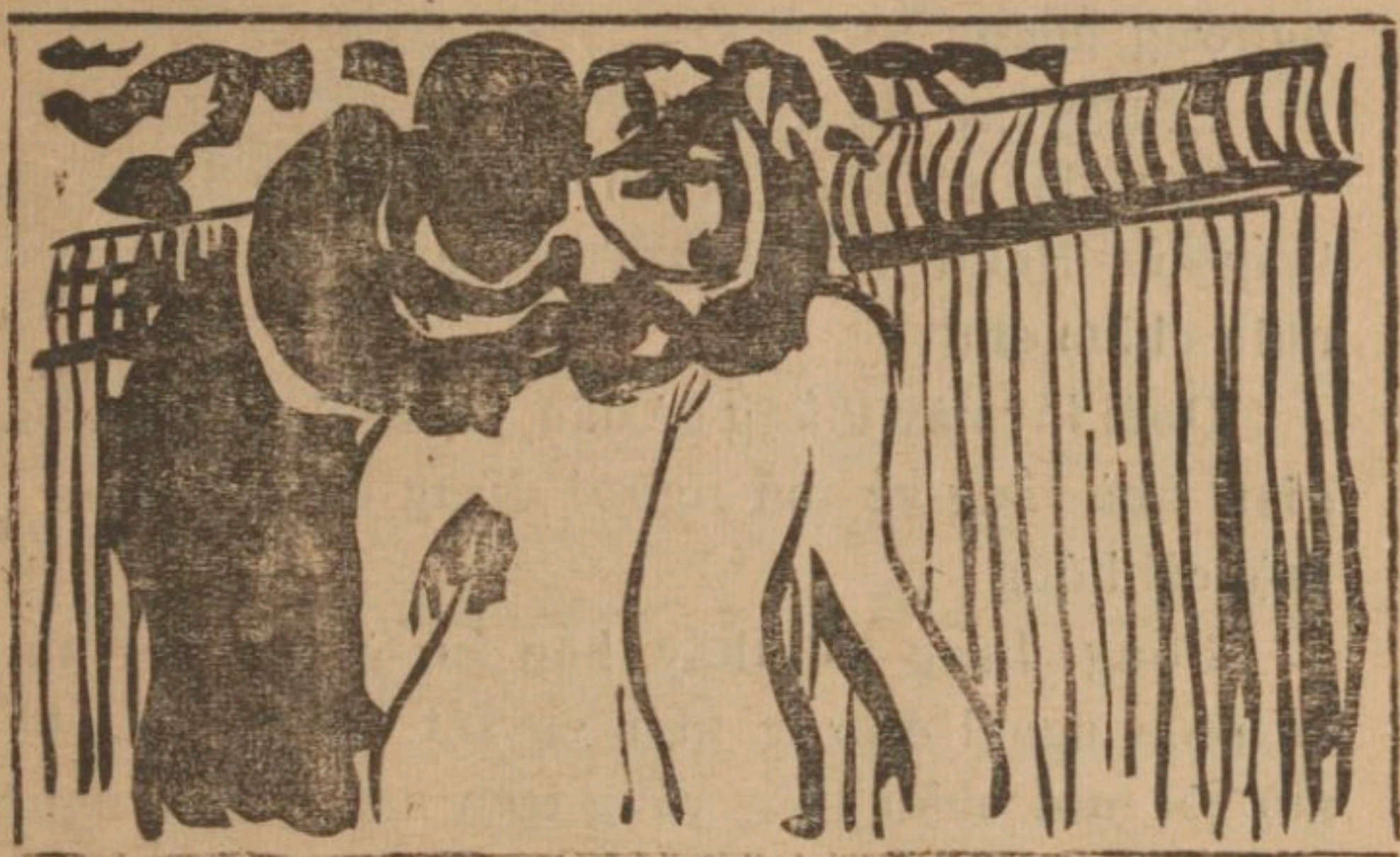
Nói rồi anh dang lấy cái đèn bấm ở tay tôi, di sát vào mặt tên trộm và bấm.

— Thắng bếp !

Tôi không thể giữ được hai tiếng ấy ở trong

(1) Môn võ Nhật-bản, chú trọng ở các khớp xương.

cuống hòng. Thằng bếp! Thằng bếp vừa cáo ốm sáng ngày, vừa nằm thở hồn hển ở nhà trong, chúng tôi vào tận nơi cũng không biết, lúc này đã trở nên hung hãn lạ thường, dưới tia sáng thoát bật lên rồi tắt, tôi thấy cặp mắt chói sáng ấy hẳn học nhìn chúng tôi.

Một cái bóng đã xông đến...'(trang 8)

Cởi thắt lưng của nó, Tuấn chói chặt tay chân thằng bếp lại và co nó vào sớ tường.

Chúng tôi đón đến xuống nhà dưới. Tôi bọc thang cuối cùng, Tuấn sẽ thò cổ nhìn lên nhà ngoài rồi bấm tôi đứng yên.

Tôi nép mình sau cái cột cầu thang bằng gạch sẽ ngó đầu nhìn ra. Qua hai cánh cửa sớ thông ra

sân đề mở rộng, tôi thấy đứng lù lù trước két bạc của kỹ.sư Ngũ, một người to nhón khoác áo tơ dài, đội mũ đen vành rộng. Người ấy đương loay hoay tìm cách mở ổ khóa, tay luôn luôn thay đi thay lại một bó chìa, dưới ánh đèn rõ ràng trên ngón tay cái của hắn vênh lên : ngón tay thứ sáu bé nhỏ, theo cử động của bàn tay, đưa đi đưa lại bằng một dáng ngượng ngập.

— Bàn tay sáu ngón !

Bất giác tôi nhắc thầm trong miệng điều nhận thấy của Hạnh, tôi nhìn Tuấn, anh vẫn đứng yên nhìn chăm chú.

Quái lúc này thằng bé đầu, tôi cố ý tìm tôi trong gian nhà vắng vẻ mà người đứng đấy chỉ như là một cái bóng.

Bỗng dưng tôi thấy hắn có ý lăm lét nhìn ra phía ngoài đường như sợ sệt cái gì. Lúc bấy giờ tôi mới nhận thấy rằng trên cái *divan*, người tên trộm che lấp về phía chúng tôi, thằng Hạnh nằm trối bó dò ở đấy. Mắt thằng bé mở trừng trừng nhìn tên trộm hành động trong gian phòng rộng mà con dao nhọn ngăm ngang mồm làm tăng thêm vẻ dữ tợn. Không bỏ sót một cử chỉ nào của tên này, dưới ánh đèn, cặp mắt của Hạnh sáng lên một cách tinh ranh chứ không có vẻ sợ hãi hay căm hờn.

Điều tôi lấy làm lạ là từ nãy đến giờ, Tuấn vẫn

đứng yên không cử động ; không có một dáng điệu nào tỏ ý rằng anh muốn xông vào bắt tên gian phi lúc ấy. Còn gì dễ hơn bây giờ nữa ? Chỉ nhảy ba bước qua sân, ần toang cánh cửa, xông vào, thêm hai bước đã đến lưng thẳng trộm. Trong lúc vô tình, hai tay nó đã bị khóa chặt trước khi chạy trốn ra đường, hay quay lại kháng cự. Mà kháng cự làm sao được, nó có một mình, đang này chúng tôi những hai người, lại nhanh nhẹn và dẻo dăng như Tuấn mà tôi vừa được xem tài lúc nãy ! Nhưng tôi lại nghĩ rằng sẽ đón đến lần theo tường cầu thang mà vào có lẽ chắc chắn hơn.

Sung sướng vì tìm được sáng kiến ấy mà tôi chắc rằng Tuấn mãi nhìn hay đắn đo chưa nghĩ ra, tôi liền buông bàn tay để trên vai Tuấn, sẽ nhích bước lên. Như đoán được ý tôi, Tuấn giơ tay cản lại và giữ tôi đứng vào chỗ cũ.

Nhưng kia, tôi không thể chờ được nữa trước dáng điệu vui mừng của tên trộm. Một tiếng cạch nẩy ra từ trong cửa tủ sắt. Một chia khóa đã ăn rồi, ổ khóa đã mở. Nó chỉ còn việc kéo mạnh, cánh cửa sẽ theo chiều mở rộng ra. Tiền bạc của kỹ-sư Ngừ bạn chúng tôi...

Nghĩ đến đây, tôi lồng lên, muốn nhảy sỏ vào, mặc dầu, con dao nhọn lấp lánh đầy ánh sáng theo cử động của hân.

Nhưng Tuấn giơ tay ấn mạnh vào vai tôi, không biết ở cái huyết nào mà tôi thấy tê dại cả

cánh tay, đành đứng yên ở chỗ. Trong lúc ấy tên trộm co tay, cánh cửa tủ hé mở. Tôi nhận thấy cái hả hê trong cánh tay run run của hắn. Nhưng cái vui ấy chỉ thoáng qua kể liền đến dáng điệu hắn học kèm những tiếng hậm hực trong mồm.

Một tiếng cười khanh khách của Hạnh cất lên bảo cho chúng tôi biết rằng đấy chỉ là một cái kết rỗng.

Nhưng nào tên trộm có chịu thôi đâu; hắn lăm bằm trong mồm rồi lại làm việc. Hắn còn chắc chắn có tiền để ở ngăn trong nữa. Lại một lần nữa, nổi lên những lách cách do chùm chìa khóa của hắn phát ra. Lần này rất chóng. Cánh cửa bật ra ngay cùng với tiếng reo mừng của hắn. Trên đường, nét mặt của Hạnh biến đổi hẳn đi. Tôi thấy hắn thần cả người, như chính mình bị mất trộm.

Một điều tôi không ngờ xảy đến, tôi chắc rằng Hạnh cũng không biết như tôi; duy có Tuấn là biết chắc chắn đích xác rằng thế nào cũng tới nên anh mới có dáng điệu bình tĩnh như thế. Khi cánh cửa cửa sơn đỏ chói vừa bật mở, để lộ ra những sếp giấy bạc một trăm, những trống bạc đồng sáng trắng, và những cuộn bạc hào, trước sự mừng rỡ của tên trộm, rõ ràng tôi thấy két bạc lung lay muốn chuyển động biết tìm đường chạy chốn, như một vật hiền biết. Rồi

Thằng Hạnh nằm trối bỏ dỏ ở đây... (trang 10)

tất cả nền gạch ở chỗ tên trộm đứng cũng lung lay, và nhanh như chớp, như chịu ảnh hưởng của một trận động đất, cả cái kết bạc to lớn nặng nề, cả tên trộm đương hôn hờ, đều thụt xuống một cái hố sâu nào ở giữa nhà. Trước con mắt kinh ngạc của chúng tôi, từ từ một tấm sắt dầy xuống cái hố mới mở ấy.

— Thế là xong !

Nói rồi Tuấn xoa tay khoan thai bước vào nhà.

III. — NOI KINH HOÀNG CỦA HẠNH VÀ CỦA TÔI

Đề mặc tôi cởi trói cho Hạnh, Tuấn khoan tay ra đằng trước ngực, đi lại trong phòng, suy nghĩ.

Bỗng dưng anh mở tủ áo của kỹ-sư Ngử, tìm lấy một bộ áo giống màu áo của tên trộm, bận vào rồi khoác trên mình cái áo tôi y như áo của hắn. Anh đến trước gương, rút trong túi ra một gói phấn màu xoa lên mặt, cho nước da của anh sẫm lại, giống màu da của tên trộm. Anh há mồm, cho hai vật gì vào hai bên hàm khiến mặt anh thành vuông ra. Xong rồi anh đến mặc áo lấy cái mũ dạ đen đội chít xuống gần mắt.

Người trước mặt chúng tôi bấy giờ không phải là Tuấn nữa, là hiện thân của tên trộm vừa bị thụt xuống cái hầm nào bí mật dưới nền nhà.

Ngạc nhiên hơn nữa : bằng một giọng khác

hắn đi, Tuấn cất tiếng bảo chúng tôi :

— Thôi cứ ngủ cả đi sáng mai tôi về. Còn thằng bếp cứ để cho nó nằm ngoài sương cho thật khỏi sốt. Những nút trói ấy không lo nó cởi được đâu.

Vừa nói anh vừa sắp mấy quyển sách lớn, bọc lại thành một gói to, cặp vào nách rồi tắt đèn đi ra.

Khi gần tới cửa anh còn dặn với :

— Cứ để thế mà ngủ, đừng bật đèn nữa.

Y lời Tuấn, chúng tôi ngồi thăm với nhau như thế ; đầu lúc ấy mới hai giờ sáng, cũng không ai nghĩ tới ngủ lại nữa.

Hạnh ngồi sát vào tôi thì thăm trong bóng tối :

— Lần này chính thằng bếp cậu ạ. Cháu nằm rõ ràng còn đương thức thì nghe tiếng nó gọi cửa se se, kêu khát và xin ít nước trè cháu vội mở cửa cho nó. Cánh cửa vừa hé cháu liền bị thằng ốm ấy vồ ngay lấy, bịt miệng chối gô lại và ném vào cái *divan*. May quá chỗ cháu nằm lại gần chỗ bấm chuông điện ; cháu liền sẽ lê lại ấn gót chân vào. Lúc ấy nó liền mở cửa cho thằng có bàn tay sáu ngón vào rồi lên gác rình các cậu...

Nói đến đây Hạnh bỗng nín yên, sẽ bấm tôi. Lúc bấy giờ, linh tính của tôi cũng bảo cho tôi biết rằng trong bóng tối có một người đi lại gần, một hơi thở nhẹ nhẹ phảng phất ở bên chúng tôi.

Vội với cái đèn bấm, tôi chiếu lên.

Trời ơi ! tôi muốn kêu to lên như thế. Quả tim tôi như muốn ngừng hẳn lại.

Xùng xững đứng trước mặt tôi, cái mũ dạ đen vành rộng che xuống gần đến mắt, tên trộm — rõ ràng tên trộm tôi vừa thấy bị sa xuống hầm cùng két bạc — tay trái trit lấy cổ Hạnh, tay phải dơ con dao nhọn sáng quắc. Dưới ánh đèn, ngón tay thứ sáu của hắn vênh lên, ngạo nghễ như vẻ mặt của hắn bấy giờ.

— Nếu anh động đây thì thằng bé này phải chết. Trước dáng điệu quyết liệt ấy, nghe lời dọa nạt ấy, tôi đành ngồi yên sợ nó liều hại đến tính mệnh thằng bé.

— Giơ hai tay lên. Tắt đèn đi.

Trong lúc tôi theo lời, hắn dìu Hạnh ra gần đến cửa. Nghe tiếng chân đi, tôi đoán thế vì lúc ấy trong phòng lại tối om như trước.

— Bật đèn lên cậu.

Khi nghe Hạnh nói tôi vội bật đèn bấm lên, Hạnh liền từ cửa nhảy đến chỗ bấm điện, vặn đèn.

Dưới ánh đèn sáng, tủ bạc của kỹ-sư Ngữ lại đứng sừng sững ở góc nhà, nhưng lần này cánh cửa mở toang, bụng rỗng.

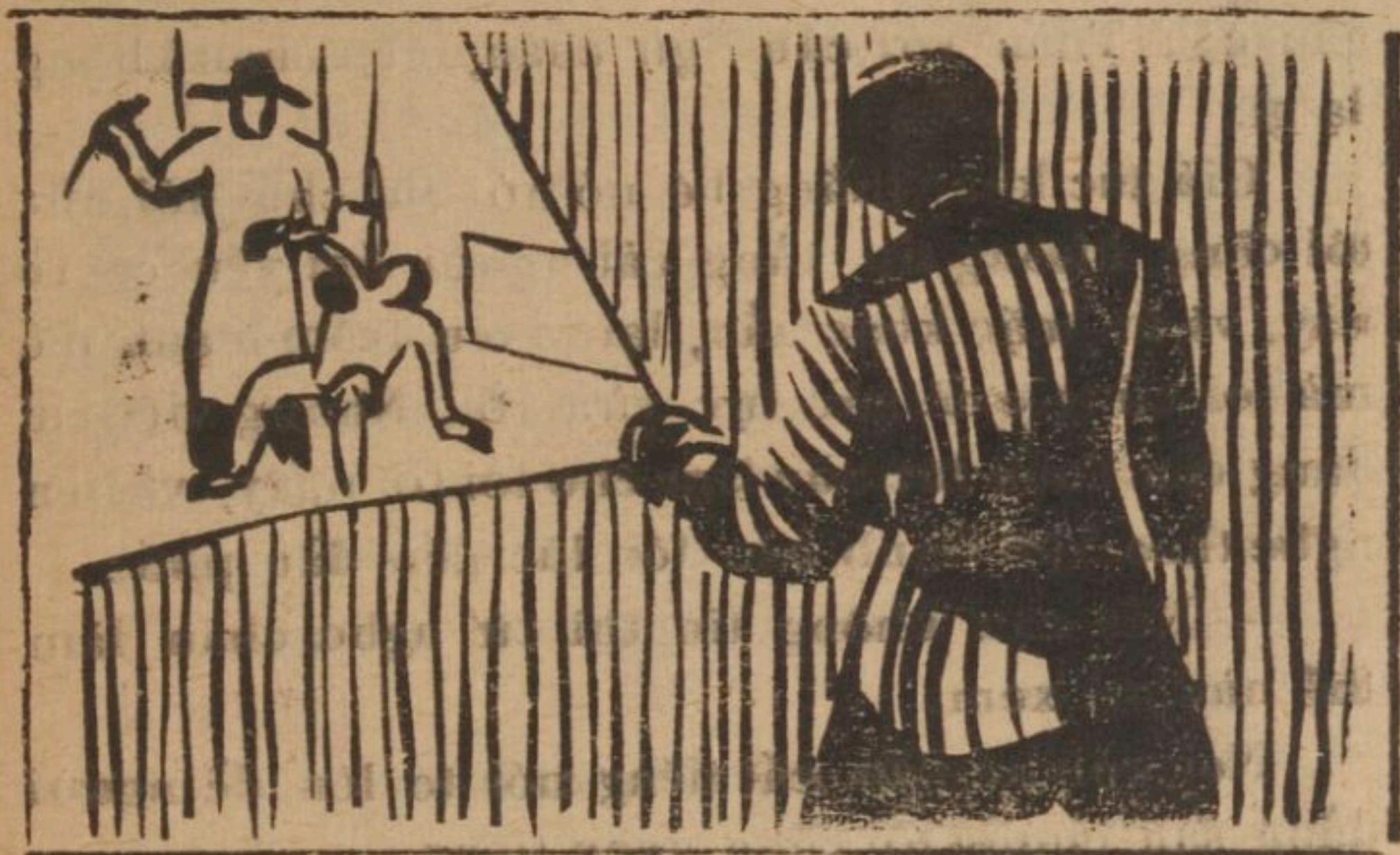
Thì ra bị nhốt dưới hầm, thằng trộm — một tên thợ khóa rất giỏi — đã tìm được cách đưa mình lên mặt đất mà làm việc táo bạo vừa rồi.

— Phải bắt nó cho kỳ được.

Tôi vội vàng vùng chạy ra cửa, Hạnh ra theo. Nhìn trước nhìn sau không thấy một bóng người nào. Sau một lúc do dự chúng tôi đưa nhau đi ngược

lên đầu phở.

Vừa đi khỏi độ mười nhà, gặp một người co ro trong chiếc áo *pardessus* lưng thụng, đội cái mũ lưỡi trai, che kín hai tai, vừa ở trong một căn nhà đi ra. Tôi vội đảo bước lên hỏi:

Tay phải dờ con dao nhọn... (trang 16)

— Ông có trông thấy người nào mặc áo tôi, đội mũ da đi lên trên này.

Hắn chỉ lắc đầu, trả lời, rồi vừa đi vừa suýt soa ra dáng rét mướt lắm.

Hạnh rực tôi rảo bước lên. Khi đi cách người ấy khá xa, chắc hắn không thể nghe được, Hạnh mới bảo khẽ tôi:

— Chính hắn đấy cậu ạ.

— Ai kia?

— Thằng trộm!

— Lão nào! Nó mặc áo tôi, khỏe mạnh, còn dáng này...

— Thế cậu không biết cách cải dạng rồi. Cái áo tôi chỉ là lần lột cái *pardessus* lộn lại. Còn dáng điệu, người ta có thể thay đổi được lắm. Vì cháu ở gần cậu Tuấn với cậu Ngũ cháu, nên cháu không lạ gì.

Già lúc khác thằng bé nó nói thế chứ nói nữa tôi cũng không tin rằng cái người ốm yếu co ro này, và ăn mặc khác hẳn, lại là tên trộm mạnh mẽ mà tôi cũng e dè sức lực vừa rồi. Nhưng việc cải dạng của Tuấn lúc này làm cho tôi tin ngay, và liền nghe theo khi Hạnh bảo tôi, lúc đến đầu phố:

— Nếu cậu không tin thì cứ nghe cháu làm thế này mà xem.

Nói rồi nó liền cất tiếng nói to lên để người đằng sau chúng tôi cũng nghe tiếng:

— Ta thử rẽ lối này xem có thấy nó không cậu ạ.

Chúng tôi rẽ ngang sang phố bên này. Khi người đi sau đã vượt lên trước, Hạnh và tôi liền quay gót đuổi theo hẳn.

Quả nhiên khi chúng tôi vừa rẽ, hẳn đã vội vàng rảo bước, mất cả dáng điệu co ro lúc mới gặp. Chúng tôi phải bước gấp mới khỏi mất hút hẳn, và khi còn cách độ năm mươi thước, thì bảo nhau chậm lại, sợ gần quá hẳn sinh nghi. Dịp ấy đã khiến tôi thấy bao nhiêu cái khôn khéo này nở

ở trong đầu thẳng bé mười ba tuổi. Nó biết lẩn ở các gốc cây, nấp sau các tường nhà, và tránh các bóng đèn điện ở phố. Nhờ sự nhanh nhẹn, chúng tôi đã khéo ẩn nấp không để cho tên gian biết có người theo rồi. Nó cũng tinh ranh lắm ; đi một lúc lại quay lại xem có ai đuổi mình.

Sau cùng tôi thấy hắn ngừng lại trước ngôi đình cổ ẩn trong một bóng cây to che lấp ánh đèn điện ở chỗ ấy. Chúng tôi vội nấp ở một gốc cây gần đấy nhìn theo. Đây là một ngôi đình cũ, bên ngoài có hàng chấn xong chạy dài suốt năm gian ; một tòa đình của một làng ngày xưa còn sót lại. Dân đấy, từ ngày làng đổi ra phố đã tản mát đi ở các nơi, mỗi năm chỉ bốn kỳ lấy đấy làm chỗ họp mặt chè chén, còn ngày thường vẫn khóa trái cửa lại bỏ đấy.

Tôi thấy hắn không đến chỗ cửa chính, lại đi từ đầu tường đằng kia lại, lẩn từng cái chấn song. Một, hai, ba, bốn . . . đến cái thứ năm, hắn lung lay rồi sẽ nhấc đầu dưới lên, dứt cái chấn song, để lật sang một bên, sẽ lách người vào.

— Còn lần cửa nữa !

Tôi bảo thầm thế, trong lúc chăm chú nhìn xem hắn làm cách nào mà vào.

Hắn đi đến cái cửa sổ bằng gỗ ở phía trái, trèo lên ngồi ở thành cửa, thò tay vào một lỗ hổng ở giữa hai cánh cửa sẽ nâng một cái chốt lên. Cánh cửa bằng gỗ dày sẽ hé, hắn tụt xuống, nhẹ nhàng

như một con vượn và đóng cửa lại.

Lẽ tất nhiên là chúng tôi cũng theo lối ấy mà vào.

IV. — BUỔI HỌP BẤT THƯỜNG

Chúng tôi đứng yên trong bóng tối để dễ nhận lấy lối đi. Những tiếng nói dì dầm và ánh đèn le lói chiếu từ hậu cung ra bảo cho chúng tôi biết rằng trong ấy có người tụ họp.

Hạnh sẽ nắm tay đưa tôi lên lối tránh các giá gỗ cắm đồ bát bảo và tàn quạt. Đương lần mò, chúng tôi bỗng nắm nhau đứng nấp sau một cái cột lớn. Trong ánh đèn lơ mờ, tên trộm chúng tôi vừa theo rồi nấp sau cánh cửa nhô vào trong hậu cung, bọc tiền cặp kè kè ở cạnh vách.

Tại sao nó không vào lại đứng đây nghe ngóng ?

Nghĩ thế tôi muốn lại gần xem ở bên trong có những gì. Tức thì tôi kéo Hạnh đi vòng sang lối bên kia chúng tôi cúi lom khom gần sát đất, bò vòng quanh bệ thờ tiến vào. Nấp mình sau hương án, khiến cho tên kia không trông thấy, tôi sẽ dòm qua khe cửa bên này dòm vào.

Dưới ánh đèn dầu lạc le lói của khay đèn thuốc phiện bày ngay dưới ngai thờ, ba người nằm ngồi ngón ngang trên chiếc chiếu. Cảnh họ Tuấn trong bộ quần áo trá hình ngồi yên lặng, bó giấy lớn giữ bên mình.

Bỗng một tên ngồi nhóm giấy, gãi sồn sột rồi

Ngôi đình cổ ẩn trong bóng cây to... (trang 19)

vừa nhìn vào Tuấn vừa nói :

— Thế là thỏa thuận cả rồi. Đúng năm giờ sáng chúng ta có thể khởi hành được. Giờ anh Năm sáu ngón cho chúng tôi biết phần anh góp là bao nhiêu để tiện việc mua bán !

Đương ngồi xếp bằng, Tuấn bó gối khoanh tay lại, nói giỡng giặc :

— Thưa anh em, dẫu hôm nay mới được ông đây — vừa nói anh vừa chỉ người ngồi cạnh — tôi gọi thế vì tôi cũng không biết ông ấy tên là gì, đưa tôi đến đây, và mới được hân hạnh gặp anh em là lần thứ nhất nhưng đã lâu lắm tôi vẫn biết anh em thường tụ họp ở đây để làm việc bất lương nên cố ý tìm đến để khuyên anh em quay về con đường chính, làm ăn tử tế cho khỏi phí một đời. Anh em nên biết rằng đồng tiền chỉ đáng qui khi nào do mồ hôi nước mắt của mình làm ra.

Nghe Tuấn nói, chúng đều đứng phắt cả giấy :

— Thôi im đi ! Chúng tôi không mời anh đến đây để lý sự và dạy khôn. Muốn sống thì để bợc tiền ấy lại rồi rút.

Tuấn cười nhạt rồi cởi gói nhạt trình, ném tung mấy quyển sách ra mặt chiếu :

— Đây tiền đây !

Tên ngồi cạnh Tuấn từ nãy im tiếng, bây giờ chỉ thẳng tay vào mặt anh quát lớn :

— Tao không ngờ ! Thằng Năm sáu ngón...

Tuấn vội cướp lời :

— Ấy anh nhầm, không phải tôi !

Nói rồi anh sòe hai bàn tay nhắm nhụi của anh lên, rõ ràng mỗi bàn đếm chỉ có năm ngón. Anh lại thò tay vào mồm rút hai miếng cao su độn má, lật cái mũ da đen đội trên đầu. Chúng trợn mắt lên nhìn Tuấn, kinh ngạc và quát lớn :

— Thế Năm sáu ngón đâu ! Mày làm gì nó rồi ?

— Nó dương nằm dưới hàm, đợi ngày cùng anh em vào khám !

Một tiếng cười khanh khách nổi lên ở bên kia. Tên trộm đẩy cửa bước vào :

— Làm gì đến nỗi thế ! Năm sáu ngón đây mà ! Cả tiền cũng đây nữa.

Tức thì Tuấn lùi lại sát tường giữ thế thủ. Bọn kia hầm hè nói :

— Được rồi mày không ra thoát được đây đâu.

Biết rằng đã đến lúc phải can thiệp, tôi liền ần mạnh cửa bên này xông vào, giơ khẩu súng lục giả Hạnh vừa dúi vào tay tôi và quát lớn :

— Giơ cả tay lên !

Trong lúc ấy thằng bé khôn ngoan ở bên ngoài thò một hiệu còi lớn, và lên tiếng giống giặc như sai bảo nhiều người.

— Tiến và Quất đứng bên này. Thân với Lan bên kia đừng để cho đứa nào ra thoát.

Trong này nhanh như cắt, Tuấn đã trối gò lấy hai tên khỏe nhất, còn hai tên nghiện kia run lên cầm cập không dám nhúc nhích một ly nào.

Lúc trở về cặp gói bạc nặng chiu tay, Tuấn nói vui vẻ :

— Thế là số anh Ngũ đồ! Két bạc không mất một xu nào.

— Nhưng làm sao anh lại đến được đây.

— Vì tôi đoán biết vụ trộm này có tổ chức, có đồng đảng; lúc Năm sáu ngón vào trong nhà tất có đưa dơi ngoài cửa nghe ngóng. Vì thế nên tôi mới trá hình ra đi, tìm cách đến tận sào huyệt chúng. Quả nhiên tôi gặp người tôi dơi và hẳn đưa tôi đến tận đây dự buổi họp bất thường trước khi lên đường của bọn buôn thuốc phiện lậu. Chỉ có điều tôi không ngờ là cái hố bí mật ở cái hầm con do Kỹ-sư Ngũ và tôi xây nên đã bị Năm sáu ngón dò biết và lên được.

Hạnh đi chen vào giữa nói :

— Còn cháu vì cậu bắt tắt đèn suýt nữa bị mất mạng vì thằng Năm sáu ngón.

— Vì lúc ấy đèn mãi sợ đưa ở ngoài nó sinh nghi nhòm vào nên tôi bảo tắt đi. Điều thực ra ngoài ý nghĩ của tôi là tên thợ khóa mở két bạc có tiếng ấy đã nhanh nhẹn và giỏi đến như thế. Tiếc thay có tài như hăn, không chịu khó tìm tòi suy nghĩ đâu chẳng phát minh ra được những cái hay, có ích lợi cho đời, cũng đủ nuôi thân và gia đình một cách sung sướng; lại tìm lấy con đường bắt lương ấy mà đi. Kết quả sẽ chỉ là tù tội và suốt đời bị lương tâm cắn rứt.

THANH-NGHI

TRẺ EM

Tờ báo yêu quý của các em

Với vụ khai trường, TRẺ EM cũng khai giảng hai lớp mới :

1.) Lớp dạy vẽ do họa-sĩ Tô-Vũ chủ-trương,

2.) Lớp dạy hát do Anh Họa-Mi chủ trương,

ngoài những lớp vẫn có như thủ-công, thể-thao, trò-chơi, khoa-học...

Chỉ phải trả có 3\$90 một năm, hoặc 2\$00 sáu tháng, hoặc 1\$00 ba tháng, mà các em được theo rất nhiều lớp dạy đủ các môn học, không kể lại được nghe những truyện vui, truyện dài, truyện ngắn ! Thật là một sự lợi vô giá !

Chủ-nhiệm : Vũ-Đình-Hòe

TÒA BÁO : 55bis, Bd ROLLANDES HANOI — TÉL. 1604

Các em mua năm báo Trẻ Em được trừ 10% vào tiền mua Sách Hoa-Xuân.

Trả lời những câu Giải Trí

I	II	III
H		TRẦN QUỐC-TOẢN
N O	CUỐC	NGUYỄN BÌNH-KHIÊM
N H A	HỒ	(TRẠNG TRÌNH)
N H A N	QUỐC	NGUYỄN-MAI
H O A N G		LÊ CHIÊU-THỐNG

SÁCH HÒA XUÂN

CỦA TUỔI TRẺ

Loại sách giải trí có ích viết riêng cho các em nhỏ

14 — Phố Blockhaus Nord — Hanoi

ĐÃ XUẤT BẢN

1. Một đêm trong rừng
thăm (hết)	18 Trò quỷ thuật (hết)
2. Cậu bé làng Ủng (hết)	19. Ông bụt chùa vàng
3. Sóng gió (hết)	20. Mười nàng Tiên (hết)
4. Hộp sữa đồ (hết)	21. Hàn thực (hết)
5. Gan tráng sĩ (hết)	22. Cù không cười (hết)
6. Cô bé quay tơ (hết)	23. Đứa bé bỏ rơi
7. Mồ côi (hết)	24 Thạch Sanh (hết)
8. Truyện con thỏ (hết)	25. Cái tranh
9. Mối tử thù (hết)	26. Cái đèn Thần
10. Vui chơi ca múa (hết)	27. Có ngày mai
11. Thầy cai Tò-lăng-đít	28. Cô bé gan dạ
12. Lam - sơn
hộp mặt (hết)	29. Sọ dừa (hết)
13. Ba con chim (hết)	30. Vui chơi ca múa
(cuốn thứ hai) (hết)
14. Cái sắc biển
hình (hết)	31. Baden Powell
15. Alibaba (hết)	32. Yêu trẻ
16. Lòng trẻ (hết)	33. Con mèo đen
17. Vua Bà (hết)	34. Con ong cái kiến
	35. Dọa thầy bói
	36. Một đêm rừng rợn

Những cuốn hết sẽ lần lượt in lại

GIÁ MỘT HÀO MỘT CUỐN

Imprimerie Rangdong, 194, Rue du Coton — Hanoi

